

Tôi thu c lòng bài th "Après la bataille" củ Victor Hugo và luôn xem đó là hành trang vào đ i khi nh p ngũ:

"Làm cách nào đ i x v i con ng i c b n l n thù v i lòng nhân"

Tuy nhiên nh ng gì x y ra ngoài chi n tr ng nhi u khi khác h n v i th Victor Hugo

Nhân v t chính (mon père ...) trong bài th là m t v t ng ch huy, có toàn quy n quy t đ nh v hành đ ng c a mình còn tôi ch là Y Sĩ Trung Úy, m t c p b c r t nh , ngoài ph m vi chuyên môn ra, có r t nhi u hoàn c nh không th t mình quy t đ nh đ c nh câu chuy n sau đây:

Th i Chi n Tranh Vi t Nam, thông th ng các Sĩ Quan cao c p đ i x v i Bác Sĩ r t t t, c hai bên đ u t lòng quý tr ng l n nhau

Nhưng cũng có một nhu cầu nghề nghiệp, một chuyên gia cũng biết là đôi khi có vài binh sĩ vì sợ chết nên đã "tự huỷ hoại thân thể" bằng những cách như:

- Chích một xỏ ngón vào ngón tay để gây gangrène (một ngón tay bàn tay phải thì sẽ đứt cụt vì không thể bóp cò súng)
- Tự bắn vào lòng bàn tay
- Đào một cái hố, thò bàn chân vào trong rồi ném kíp lựu đạn xuống hố, tự huỷ hoại bàn chân v...v

Đệ tá có một nhu cầu cách mà chỉ trong thời gian ngắn một Bác Sĩ có thể phân biệt được vết thương nào là thật, vết thương nào là giả

Tuy nhiên cái khó nhất là xác định ra sao với tình trạng huỷ hoại thân thể

Trong phần lớn trường hợp, dù biết tôi cũng bị qua không báo cáo, vẫn cho xe cứu thương hộ chở đi trực thăng tới bệnh viện

Lần đầu tôi phải đi phở với sự trợ giúp là tháng 8 năm 1974 khi đi hành quân tăng phái cho Tiểu Khu Chấn hưng Miền, lúc đó Tổng Trưởng là Đệ Tá Hạng Ngụy Công Nhân (Đệ Tá Công Nhân sau ngày 30 tháng 4 năm 1975 bị Việt Cộng kết án tử hình và xử bắn tại Sân Vận Động Công Nhân Thủ)

Đệ Tá Hạng Ngụy Công Nhân lớn hơn tôi khoảng 5 tuổi, có vẻ một thanh niên sinh và học ở miền Bắc, xuất thân từ Tiểu Khu Sinh Quân, nhưng trái với những học vấn và một chiến binh can trường, cách nói chuyện của ông lại rất tế nhị và chín chắn tuy ông vẫn lấy làm tiếc là không được học cao nhưng là một quân nhân đúng nghĩa, những binh sĩ, chiến đấu hết mình và rất trung nghĩa có học.

Ông tỏ ra rất quý mến tôi, mời tôi đi ăn cơm chung và những lúc rảnh rỗi ông mời tôi đi tâm sự về cuộc đời

Nhưng một buổi sáng giao tình của chúng tôi đột nhiên trở nên căng thẳng khi ông "mời" tôi đến

Một kẻ niếm vạ Đợi Tá H Ng c C n

Tác Giả: Bác sĩ Nghiêm H u Hùng
Thứ Sáu, 13 Tháng 7 Năm 2012 21:15

thăm "chủ ng c p", n i giam gi các quân nhân b k lu t và các quân nhân t h y ho i thân th .

Đợi Tá C n ch m t anh lính b v t th ng ho i t (gangrène) m t cá chân r i h i tôi, r t l ch s :

"Xin Bác Sĩ cho bi t tr ng h p này n u đ a vào B nh Vi n s ph i c a chân t i đâu ?"

"Tôi th y là ph i t i th ng anh ta ngay, còn c a chân t i đâu thì Bác Sĩ B nh Vi n m i quy t đ nh đ c"

R i tôi cũng g n nh quên chuy n này vì quân nhân đó là thu c c p c a ông ta, không thu c quy n tôi

Nh ng hai, ba hôm sau Đợi Tá C n l i m i tôi t i thăm "chủ ng c p".

Tôi ng c nhiên t i m c không còn ph n ng gì khi th y v n là anh lính cũ mà v t th ng đã n ng h n nhi u, s t cao và gangrène đã t i g n đ u g i, Đợi Tá C n v n nói r t t t n nh ng có v h i l nh lòng:

" Bác Sĩ cho bi t n u bây gi t i th ng thì c a chân t i đâu?"

Tôi tr l i:

"Xin Đợi Tá cho t i th ng ngay đi, vì c m ch c ph i c a t i đ u g i"

"Vô ý tôi nhớ Bác Sĩ mới ngày ghé qua đây mới lâu, khi nào cửa hàng thì báo cho tôi biết"

Bây giờ thì tôi biết tôi nói nóng:

"Đợi Tá có đùa với tôi không đấy? là y sĩ tôi không thể mất nhân tính như vậy đâu"

Một ông ta đột nhiên đổ bóng và chuyển thái độ xong hô:

"Anh có biết là chúng ta có mặt ai trong Tờnh này dám trái lời như tôi không?"

Và cũng là lần đầu tôi nhìn thấy mặt Sĩ Quan cao cấp:

"Tôi biết, người đầu tiên dám trái lời như ông là tôi, ngay từ bây giờ ông có thể kiếm biết cả ai không dám trái lời ông mà hỏi, tôi sẽ không làm việc với ông nữa"

Rồi cả hai chúng tôi đều quay mặt bỏ đi không nói với nhau thêm lời nào

Một điều tôi biết chắc chắn là ngoài chức vụ ngoài thẩm quyền của Sĩ Quan cao cấp và có toàn quyền như Đợi Tá C n, nếu muốn giết một Quân Y Sĩ như tôi rất dễ dàng, có thể sai biệt cả một thủ tục cấp nào làm rồi để cho chức vụ tranh là xong

Thời hôm đó khi trở về phòng ngủ, mấy người lính Quân Y và người cấp vụ lo ngại lắm, tôi chỉ c gác vòng trong vòng ngoài như tôi chỉ biết cảm ơn và nói với họ:

"Nếu họ muốn giết mình thì canh gác được thì bao giờ?"

Tôi ng i vi t m t b n t ng trnh nh ng i c n v c t gi đ "n u có gì x y ra" s trao cho gia đình tôi

Qua hai ngày nh th , t i đêm th ba thì b ng nhiên Đ i Tá H Ng c C n đích thân t i phòng tôi m i lên t dinh đ "nh u ch i" v i thái đ r t hòa hoãn và l ch thi p

Trong b a ti c r u ch có hai ng i, ông tâm s :

"Bác Sĩ có th xem th ng tôi nh ng th nghĩ xem, tôi là m t quân nhân thu n túy, ph i tr ng ph t h đ c nh cáo ch tôi cũng bi t đau lòng, và n u ai cũng h y ho i thân th thì l y ai đánh Vi t C ng?"

"Khi đ t n c m t r i thì chúng nó "c a đ u" t t c anh em mình thành ra cái chân c a m t th ng hèn đâu có nghĩa lý gì?"

Tôi th t s c m đ ng v i thái đ h t s c lý l c a ông ta nên cũng đáp l i:

"Tôi cũng suy nghĩ nh u m y ngày hôm nay, tôi hi u và c m ph c Đ i Tá nh ng mong Đ i Tá cũng hi u cho là nh ng gì tôi đ c d y đ t trong gia đình t i h c đ ng đ u là đúng và tôi không th thay đ i cách suy nghĩ đ c"

Đa Tá H Ng c C n đã đ ng d y b t tay tôi r i nói:

"Tôi thành th t xin l i vi c v a qua, sáng mai nh Bác Sĩ t i th ng binh này sang Quân Y Vi n"

Câu chuy n đã g n 40 năm mà m i tháng t đ n, tôi v n nh t i Đ i Tá H Ng c C n nh chuy n m i x y ra hôm qua và r t khâm ph c thái đ "quân t" c a ông

Một kỉ niệm với Đai Tá Hữu Ngọc Cận

Tác Giả: Bác sĩ Nghiêm Hữu Hùng
Thứ Sáu, 13 Tháng 7 Năm 2012 21:15

Bây giờ nghĩ lại tôi vẫn tin c là ngày đó mình còn quá trẻ đầy t ái và cao ng o.

Đúng ra tôi phải tìm đến tr c để nói chuyện với Đai Tá Hữu Ngọc Cận thì phải !

Mong h ng h n Đai Tá xem đây là một t i t i cu tôi, dù có h i mu n màng